

LBRIS

We know
books

Teresa Hochmuth

TRUDI TURTÄDULCE

Ilustrații de Julia Christians

Traducere din limba germană
de Alexandra Stătescu

Booklet
fiction

2025

Cuprins

1. Advent, Advent...	9
2. Cranț, cranț, cranț	13
3. În brutăria de Crăciun	17
4. Zâna de turtă dulce	21
5. Ca într-un congelator	25
6. Ulfrik, elanul	29
7. Cel mai secret ingredient secret	33
8. Muntele cu nume ciudat	37
9. Aurora boreală	41
10. Marele cuvânt de onoare de Crăciun	45
11. Trolul morocănos	49
12. Tărăboi în bucătăria climatică	53
13. În căutarea urmelor	57
14. Un foc de artificii pentru trol	61
15. Mau-Mau	65
16. Prinzătorii de auroră	69

17. Bucurie de Crăciun la tavă	73
18. Opt bucăți de turtă dulce la pachet, vă rog!	77
19. Înapoi acasă	81
20. Ultima bucată de turtă dulce	85
21. Ca un capac de carton cu glazură de zahăr	89
22. Secretul mătușii Tilly	93
23. Magia de Crăciun a lui Emil	97
24. O, ce veste minunată	101

1. Advent, Advent...

— Când coacem fursecuri? se tângui Emil.

În sfârșit începuse Adventul, iar, până acum, mama și tata nu făcuseră nicio pregătire pentru Crăciun. Nici Jonni, fratele mai mic al lui Emil, nu se pregătise pentru Crăciun, dar el era încă bebeluș. Jonni probabil nici nu știa ce însemna Crăciunul. Lui Emil îi plăcea Adventul fiindcă făcea fursecuri, decupa stele de lipit pe fereastră și mergea la târgurile de Crăciun. După părerea lui, era cea mai bună perioadă a anului.

Însă părea că mama și tata încă nu fuseseră cuprinși de spiritul Crăciunului.

— Astăzi vine mătușa Tilly la cafea. Coacem fursecuri altădată, spuse mama. Tata nu are voie să mănânce, e la dietă, adăugă ea încet.

După ce Jonni a venit pe lume, mama slăbise la loc, dar tata, nu. De aceea, acum mânca doar legume, n-avea voie dulciuri și era prostdispus.

Emil se bosumflă. Speră că măcar mătușa Tilly să fie mai entuziasmată de venirea Crăciunului. Din păcate, nu o

cunoaștea mai deloc, pentru că el era bebeluș ultima dată când venise ea în vizită.

Tilly a trăit multă vreme în Laponia, la Cercul Polar. Emil nu știa prea bine de ce. Însă de un lucru era sigur: era deja super bătrână. La fel de bătrână ca o bunică. De câteva săptămâni ieșise la pensie și de aceea se întorsese în Germania.

Curând, se auzi soneria.

— Bună, Tilly! Hai înăuntru! spuse mama.

O doamnă mică și rotunjoară urcă scara și o îmbrățișă strâns pe mama. Avea păr alb și pufos, de bunică, și ochi rotunzi și prietenoși.

— Tu trebuie să fii Emil, râse ea. Ești mult mai mare decât mă așteptam.

Așa e. Emil crescuse cu cinci centimetri în ultimele trei luni și era foarte mândru. Chiar dacă, din păcate, pantofii lui preferați nu îl mai încăpeau.

— Ia uite ce ți-am adus, șopti mătușa Tilly misterios.

Scoase de la spate o căsuță de turtă dulce. Avea ferestre micuțe, cu obloane, bombonele colorate de ciocolată pe pereți și țurțuri din glazură de zahăr pe marginea acoperișului.

Deasupra acoperișului era lipit un horn și puteai vedea înăuntru printr-o trapă din acoperiș.

— Mulțumesc, spuse Emil politico.

Nu-i prea plăcea turta dulce, pentru că magazinul de înghețată de la colț trebuia să închidă când apărea. Ziua de

toamnă în care vânzătorul de înghețată părăsea magazinul ca să se instaleze acolo vânzătoarea de turtă dulce era o zi extrem de stupidă, după părerea lui Emil. Dar nu îi spuse asta mătușii Tilly, desigur. Ar fi dezamăgit-o. Și căsuța era un cadou.

— Pot s-o pun în camera mea? o întrebă Emil pe mama.

Mama încuviință.

— Dar să nu o mănânci imediat.

Grijuliu, Emil își duse cadoul în cameră și îl puse pe pervaz.

Afară ploua torențial, dar, având căsuța de turtă dulce pe pervaz, camera părea mai pregătită de Advent. Emil dădu din cap, mulțumit, apoi se întoarse în sufragerie.

Dacă Emil ar mai fi rămas măcar un moment, ar fi văzut ceva ce nu putea fi adevărat: în spatele obloanelor căsuței se aprinsese o luminiță caldă, de Crăciun...

2. Cranț, cranț, cranț

A doua zi, ca de obicei, veni în vizită Etta. Emil și Etta erau cei mai buni prieteni aproape de când se știau. Etta locuiau în aceeași clădire. Asta era foarte practic, fiindcă așa avea mereu cu cine să se joace. Emil prefera arareori să fie singur. Etta vorbea incredibil de mult – atât de mult, încât Emil uneori nu putea nici să mai gândească.

În acea zi, Etta era în elementul ei.

– Știi, odată am făcut și eu o căsuță de turtă dulce. Cu tata și Silla și Bini, povesti ea.

Silla și Bini erau surorile ei mai mari.

– Pereții trebuie lipiți cu lipici de zahăr și am făcut dezastru ca în cocină și toată bucătăria era lipicioasă și tata a zis că nu mai face asta niciodată. Și nu am avut voie să mâncăm din ea până nu a venit Crăciunul și atunci era foarte uscată, câh!

– Vrei să ne jucăm? întrebă Emil.

Dar Etta voia să se uite la căsuța de turtă dulce.

Studie ferestrele cu lanterna și numără țurțurii de glazură de pe acoperiș:

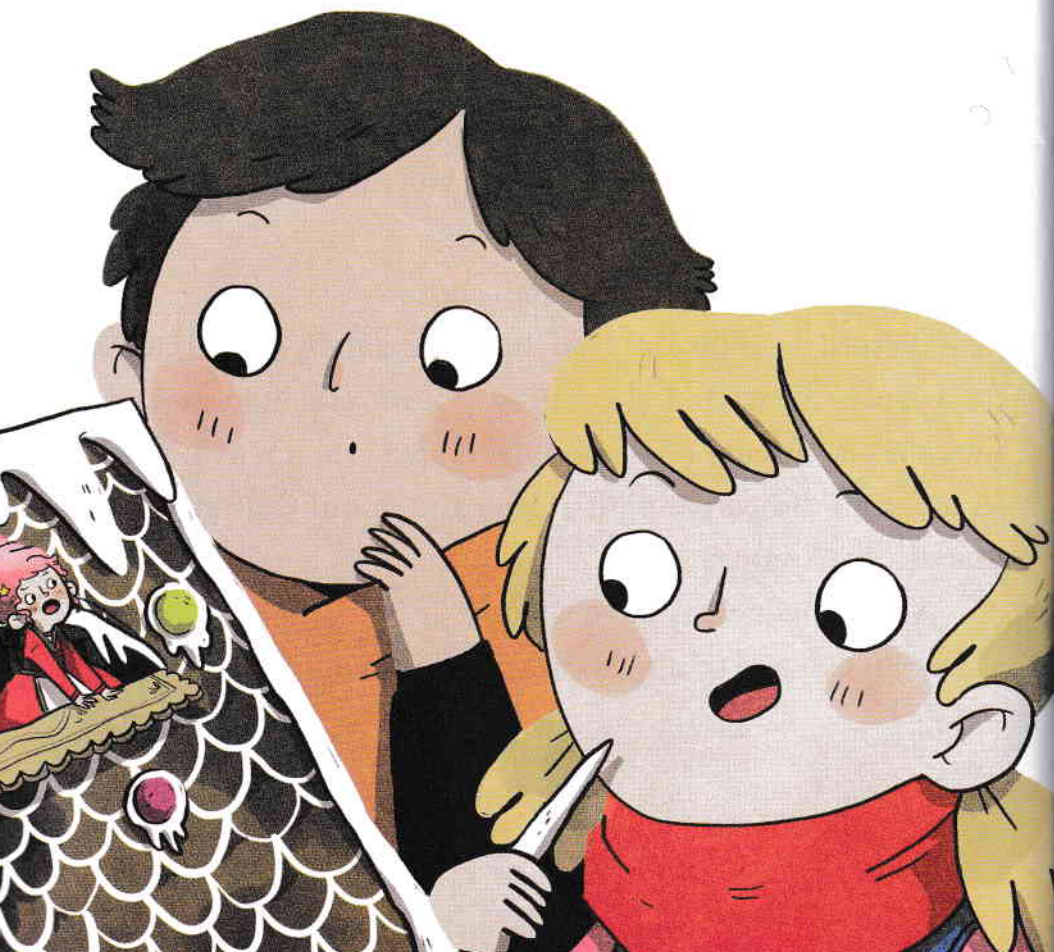
— Unu, doi, trei, patru...

Etta știa să numere foarte bine și nu rata nicio ocazie să o demonstreze.

Lui Emil îi era indiferent câți țurțuri atârnav. Voia doar să se joace.

Dar Etta nu se lăsă descurajată.

— Douăzeci și trei... Douăzeci și patru! termină ea de numărat.

Un țurture se desprinsese de acoperișul casei cu turtă dulce.

— O! spuse Etta.

Cu siguranță o făcuse intenționat. Era înnebunită după dulciuri. Dar acasă la ea nu avea voie să mănânce decât la sfârșitul săptămânii.

Emil se pregătea să o certe, când, deodată...

— Hei, cine ronțăie din căsuța mea? strigă o voce indignată.

Se auzea din căsuța de turtă dulce. Emil și Etta se uitară unul la celălalt, înspăimântați. În acel moment, fereastra de pe acoperiș se deschise și lui Emil nu-i veni să-și creadă ochilor: o femeie micuță se uita afară. Avea un nas cârn și păr ca vata de zahăr roz. Peste rochia roșie purta un șorț. Le aruncă celor doi copii o privire plină de reproș.

— Scuze, șopti Etta. Nu știam că locuiește cineva aici.

— Bineînțeles că locuiesc aici! E casa mea, ce trăsnete! Și, înainte să ronțăiți la țurtureii mei, puteați măcar să cereți voie! le explică femeia din vată de zahăr, fără să mai sune atât de amenințătoare, totuși. Acum nu vă mai holbați. N-ați mai văzut până acum o zână a turtei dulci?

Emil și Etta clătinară din cap. Nici nu știau că există o astfel de zână.

— Mă gândeam eu, zâmbi ea și se prezentă: Mă numesc Trudi. Trudi Turtădulce. Și voi sunteți, desigur, Etta și Emil.

— De unde știi? întrebă Etta, fiindcă Emil rămăsese fără cuvinte.